

**חוגגים
יומולדת 5!**

המתנה הכי גדולה שיכולנו לקבל!

**סיפורים
קצרים
בנושא
יום הולדת**

**מוזה חוגגת את
יומולדת 5 עם
היצירות שלכם!**

הבית של המוזיקה והיצירה

יום הולדת

אורי ליכטנשטיין

אולי נשמש דוגמא ונכתוב גם אנחנו טקסט יומולדת.
כתבה אוסי בקבוצה של המוזות.

'סבבה' כתבתי, בלי לחשוב יותר מדי.

ככה אני מוצא את עצמי כבר כמה ימים מנסה לכתוב טקסט יומולדת.
אולי מהעבר שלי? יש לי איזה בלאק אווט עם יום הולדת בילדות. כנראה זה
היה בגלל שזו היתה התקופה של הבציר בכרם המשפחתי שלנו, אז למי היה
זמן ליום הולדת?

אני כן זוכר את היומולדת של דינה ועופרי בבית של דינה המשקיף על מגרש
הכדורגל במושב שילת בו גדלתי. פיתה עם מלפפון חמוץ וחומוס, אבל מה כבר
יכול להיות מעניין בזה?

אולי אכתוב דווקא על היומולדת של מוזה – מוזה בת חמש.
על חמש שנים בהם עברתי בית ספר להתפתחות אישית, עסקית, מקצועית.
בהתחלה בכלל לא תכננתי להיות חלק מזה.

חשבתי, אבוא להניע את הפרוייקט לאוסי ואחרי כמה חודשים אמשיך בענייני.
מפה לשם עברו כמה חודשים, והתחלתי להבין.

איתי איך אנשים נכנסים אל הדלת במפגש הראשון של סדנת כתיבה ופזמונאות
עם נעם חורב. ואיך הם יוצאים אחרי שמונה מפגשים. ראיתי את הניצוץ נדלק
בעיניים של אנשים ואמרתי לעצמי: אני רוצה להיות חלק מזה.

ביום הולדת אני אוהב להסתכל גם על מה שהיה וגם מה אני רוצה?
אז מה שהיה זה לראות את האנשים, את הקהילה שנוצרה, מאות בוגרים עם
שפה משותפת של כתיבה, נגינה בגיטרה ושירה.

אני כבר רואה את מוזה כקונספט, אני רואה את מוזה מאפשרת לאנשים
להתחבר לעצמם, להרגיש חלק ממה שהו בזכות היצירה, אני רואה איך יצירה
מכניסה אנרגיה לטירוף של החיים, אני רואה איך מוזה נכנסת אל חברות
וארגונים ומייצרת שינוי מבפנים דרך קהילות וחיבורים של אנשים בזכות היצירה
ודרך היצירה והמוזיקה.

אני רואה איך יצירה יכולה לשנות חיים, או לפחות לשדרג אותה.
אני רואה איך יצירה מייצרת חיבור ישיר ללב ולנפש, לפעמים לבטן.

ובסוף הכל מתנקז ליערה שפותחת את הדלת של מוזה עם חוסר אוויר אחרי
יום עבודה מתיש, וכעבור שלוש שעות יוצאת עם עיניים נוצצות שאומרות:
"עכשיו תורי"

יום הולדת

.....
גיא הברפלד

בשבת בבוקר בר מתעורר מאוחר, חורפ כמו תיכוניסט. אחרי שינה ארוכה צריך לפעמים להחליף את הסדינים כי החיתול לא עומד בעומס כל כך הרבה שעות. אח"כ מקלחת בוקר. אחת לכמה שבועות – חודש אז גם הזדמנות לתספורת. אני מושיב את בר בכיסא המותאם במקלחת, מהדק את החגורה ומכין שקית לאיסוף השיער. לפעמים אם הוא עדיין הלום שינה זה הולך בקלות, לא היום. בר מתחיל בקריאות יומהולדת: "יומהולדת! יומהולדת לבר!". פעם עוד הייתי מתקן אותו – "לא בר, היום זה לא יום ההולדת שלך, יומהולדת יש רק פעם בשנה". באיזה שהוא שלב, אני אפילו לא זוכר מתי, הפסקתי להתווכח.

הרי מי לא רוצה שתהיה לו כל יום יומהולדת? האם לא כל פעם שמתעוררים, אנחנו באיזו שהוא אופן נולדים ליום חדש? מי כמוני יודע. "כן בר! היום יומהולדת!" והילד מאושר! כולו עליצות, שמחה טהורה, מחיאות כפיים "יומהולדת לבר!!!". בר, בעצם, בעולם שלו, כוכב רוק! כל היום בקרחנה, פעילות וחבר'ה סביב השעון, שירים וחגיגות, מוקף תמיד באנשים שהוא אוהב ואוהבים אותו. ואנחנו? רצים מוועדה לעבודה, מסידורים לקניות, מהסעות לחוגים לנקיונות וכביסות ו... כן, יש ימים שאני מסתכל עליו ושואל את עצמי מי המפגר האמיתי פה?!

אני מוציא את המכונה מהטענה, מרכיב את הראש המתאים. אני תמיד מעדיף את הכי קצר שאפשר, לא ממש מגולח, אבל כזה שיחזיק לפחות כמה שבועות עד שנצטרך לעבור את זה שוב. מתחילים. אני מתחיל בכוונה בפס באמצע, מעין מוהיקן הפוך. אחרי זה אין דרך חזרה. צריך לעבוד מהר, חלון ההזדמנויות קצר. הזמזום והרטט של המכונה גורם לבר אי שקט והוא מתחיל להפעיל ידיים, אני מתמרן בזריזות. מתחילה ספירת מלאי "איפה בובה?" הוא תוהה ומתכוון לאחותו הילה. "איפה עומר?" וממשיכים אמא, סבא, דודה מירי, סבתא עדנה (עליה השלום) כולם עומדים למסדר הדמיוני. הגעתי לאחורי האזנים, "יומהולדת לבר!" הוא רוכן קדימה, אני משפר עמדות, לא הולך, הוא מתרומם ופורס ידיים, מפיל משולי הכיור בדרך. את הצנצנת עם מברשת השיניים והמשחה. הצנצנת מתנפצת על רצפת המקלחון.

כבר מזמן היינו צריכים להחליף למיכל פלסטיק. אין רסיסים קטנים, מזל, כי אני יחף. אוסף את השברים. זה לא ילך בקלות היום, אני קורא לריקי לעזרה. מנצל את ההפוגה, שולף את הסוללה שנחלשה, מכניס חדשה טעונה למקומה עד שנשמע קליק. ריקי מגיעה, אני מחזיק לו את הידיים ושר והיא מספרת. "אין, אין, אין חגיגה, בלי בלי בלי..." "אני מרים לו להנחתה, "עוגה!!!" הוא עונה בחדווה ומחיא את כפיים סוערות עם הידיים שחילץ ממני, עף על עצמו.

סיימנו את הפוני. הוא שומט את הראש בפתאומיות, אני לא מוכן, נפתחת לי השפה. שיט. סיימנו עם העורף. צריך את הצד השני. אני מדלג מכיוון אחד, ריקי מהשני. המקלחון מותאם ומרווח אבל לא מספיק למחול סוער של שלשה. אני חוטף מכה קטנה בפיקה של הברך מזיז בכסא. אחחח. המעברים הושלמו. ממשיכים.

"היום יומהולדת, היום יומהולדת, היום יומהולדת ל..."
"בר!!!"

עוד סשן של מחיאות כפיים סוערות, כמעט וסיימנו ואני פחות ערני, בר קולט את זה וחוטף לי את המשקפיים. תיקונים אחרונים. "עוגה?" הוא שואל, "עוגה!!!" הוא גם עונה.

"מי רגוע? רגוע?" אני חוזר על המנטרה שלפעמים עובדת, "בר!!!"
הוא מכריז בצעקה בלי היסוס. ברור.

גמרנו עם התספורת, עכשיו גילוח אפס ליישור הקווים, מאחורה בעורף ואחורי האזנים.

הלהבים רוטטים צמוד לעור. לא לזוז! זזת-נחתכת.
אויש, הוא זז ונחתך.
סיימנו.

ריקי אוספת עם המגב את השערות, שלא יסתמו את הצנרת, שוב. אני מביט עליו מסופר ומחויך. עם כל שאריות השיער על הכתפיים והחזה שלו הוא נראה כמעט כמו הסבא הטורקי שלו. "תיכף מקלחת בר" אני מעדכן, מכין מנטלית כביכול אותו ובעצם את עצמי.

אני וריקי יוצאים מהמקלחון ומסדירים נשימה. מסתכלים זה על זה בעיניים צוחקות וחיוך קטן. לך תסביר למישהו את מה שהתרחש כאן עכשיו. בר מביט בנו בהשתאות רגעית ומיד מכריז, במידה ושכחנו:
"יומהולדת ! לבר!!!"

מועדון ה-27

גליה צבי

"איזה מתנה את רוצה השנה?"

זה היה חודשיים לפני שהכל קרס. אחרי שהבינה שהוא עומד צעד לפני התהום, ושהיא עדיין מחזיקה בידו. היא תזכור את השאלה במשך כל השנים אחר כך, כאילו קעקעו לה אותה בתוך המוח, ומדי פעם, פתאום הראש שלה מתמלא באור חזק כמו זרקור על המילים האלה, והיא הייתה מנערת אותו בחוזקה, כמו מנסה להיפטר ממשהו שנתפס בשערה. הם היו בנסיעה למרכז, לשם שינוי ערן נהג והיא ישבה לידו, מרימה כף רגל יחפה אל מול השמשה הקדמית ומגלגלת עוד סיגריה דקה, רק עם טבק רגיל עכשיו.

"רוצה גם?" היא שאלה אותו בלי להסב את מבטה, מתעלמת מהשאלה שהוא שאל קודם.

הוא הניד בראשו, "אמרתי לך, אני מנסה להפסיק."

כן, הוא אמר לה. אבל הוא אמר כל כך הרבה דברים שהיא התאמצה לשכוח בשבועות האחרונים. רק אחר כך, כשהכל נגמר, היא ניסתה להיזכר ולשחזר כל פרט קטן, כל שיחה, כל מבט.

"זה חלק מהניסיון הזה שלך לעשות הכל כמו שצריך פתאום? לעשות איזה חזרה בתשובה? כי זה משגע אותי, אני לא יכולה לסבול את זה יותר." השמש החלה לרדת לאט, והשמיים הפכו לקטיפה של כתום וורוד.
"אני לא מנסה לעצבן אותך."

היא הציצה בזווית העין והיה נראה לה שהיא רואה דמעה. היא עצמה עיניים ושאפה אוויר עמוק לתוך הריאות, נושפת בשקט, מודעת לנוכחות הכבדה לידה. היא הרגישה צריבה בעינה השמאלית, וכשהדמעה זלגה על לחיה, שורפת שביל רותח, היא הושיטה את ידה ואחזה בחוזקה בידו הימנית שהייתה מונחת רפויה, נואשת, על רגלו.

"את לא חושבת שעדיף שתעזבי?" היא שמעה אותו מבעד לעיניים עצומות ולחצה את ידו בעוצמה.

"אני לא הולכת לשום מקום. קודם אתה תצא מהמצב הזה, מה שהוא לא יהיה, ואחר כך אני אחשוב מה אני עושה." היא לחצה שוב את כף ידו שהייתה חמה ויבשה, כריות האצבעות מיובלות מעט ממיתרי הגיטרה; לפחות כף היד שלו נשארה מוכרת. "ליום ההולדת שלי השנה אני רוצה חיבוק ושתחייך כל היום," היא פקחה את עיניה ונעצה בו אותן, מאלצת אותו להשיב מבט. העיניים שלו לא הסגירו כלום, והחום העמוק שלהן היה נזלי.

חודש אחר כך היא חגגה את יום ההולדת ה-27 שלה. החברים מהלימודים הכינו עוגת שוקולד שלא נאפתה עד הסוף וניגנו ושרו לה 'Happy Birthday to You', בעיבוד רוק.

"אז את בת 27?" שאל יאיר ואסף את השיער הבהיר שלו לקוקו, "רק אל תצט" רפי לנו למועדון הזה, עדיין צריכים אותך כאן." והיא חשבה על ערן ועל הפחד התמידי שהוא יחמוק לה מבין האצבעות.

באותו יום היא יצאה מוקדם מהלימודים והלכה לסטודיו של ערן, אבל כשהגיעה אל דלת הברזל הכבדה גילתה לאכזבתה שהיא עדיין סגורה. היא חיטטה בתיק הצד שלה עד שמצאה את המפתח ספייר שהוא נתן לה לפני שלוש שנים ופתחה בחריקה את הדלת.

היא איוררה את החלל הדחוס, אספה דפי תווים מפוזרים והרימה את הגיטרה האקוסטית האהובה על ערן. בעיניים עצומות היא פרטה על המיתרים העבים ומתחה או שיחררה קצת כשהיה צריך. ואז היא שמעה את רעש האופנוע מבחוץ. לפי קול הצעדים שלו היא ידעה שהוא נועל את המגפיים שהיא קנתה לו ליום ההולדת לפני שנתיים.

הוא ניגש ישר אליה, המבט הנחוש שלו מוכר לה מפעם, והצמיד אותה אליו בחיבוק כמו שרק הוא יכול לתת. ולא עזב. היא שאפה את הריח שלו והניחה ראש על כתפו. זה כל מה שהיא צריכה אי פעם.

חודש אחר כך היא הורידה אותו מהחבל. הקשר היה כל כך טוב, כמו כל דבר שהוא עשה, שאצבעותיה דיממו כשניסתה לפרום אותו.

"באותו סופשבוע הוא היה שמח כל כך," סיפר לה אחיו הצעיר כשהגיעה ביום האחרון של השבעה, "שאלתי אותו מה קרה שהוא לא מפסיק לחייך. זה יום ההולדת של נינה, הוא אמר לי, וזאת המתנה שהיא ביקשה." הוא לקח שאכטה מהסיגריה, "אז רק רציתי שתדעי שהוא עמד בהבטחה שלו."

היא לא מתה, אבל חלק ממנה הצטרף למועדון.

נויה בת 3

גלית וינטראוב

15:00-

-אמא! תראי הברווזים מסתובבים!

צ'וקבולה שלה כולה אחוזת התלהבות, מסתובבת סביב עצמה בשמלה הלבנה החדשה, ומתבוננת בברווזים הקטנים שאמה תפירה לשמלה, נעים וחגים איתה. נזכרת בעצמה בגילה מסתובבת חזק ואז נעמדת ורואה את הכל נע, כמעט נוֹ-פלת עד שסחרחרת המציאות מאיטה.

- בואי יפה שלי, נסרק אותך

- לא רוצה

- את רוצה שהאורחים יראו אותך בשיער פרוע? ככה מכוערת???

מעווה את הפרצוף למולה ועושה כזילה בעיניים. נויה מתרפקת ונותנת לה לה- בריש את הקשרים בשיער הדקיק והבלונדיני. יש לה שיער ארוך וריחני משמפו "בראץ". הכל אצלן עכשיו "בראץ"- חולצות "בראץ", משחת שיניים "בראץ", פיג'מת "בראץ" וכמובן בובות "בראץ".

יושבת על ספת הפרפר הכחולה שנפתחת למיטה ונויה על שרפרף איקיאה פלסטיקי סגול, מלפנים. אמא מסרקת, והיא בוהה במסך ב"הופ קטנטנים". יחי- דת הדיור שלהן אפופה ריחות - עוגת שוקולד שאפתה (פעם קראו לה עוגה כושית) מתערבבת עם לחמניות שמרים. היא נזכרת ברשימת הדברים שעוד יש לעשות- להוציא מטבלים וגבינות, לחמם את הבורקסים, להעביר סמרטוט אחרון.

שתיהן מתרגשות, "יום הולדת ראשון שלנו לבד, עצמאיות. בלי הצל המאיים שלו". מהרהרת.

היא הזמינה את כולם לחמש- ההורים שלה, סבא שלום וסבתא רינה, האחים, והיא שומעת אותם למעלה, בבית הוריה, ומניחה שהם מתכוננים.

16:00- דלת הכניסה נפתחת ברעש ודורון, בן הזוג החדש, נכנס פנימה כשהוא מחזיק כדור צהוב ענק- קנייתי לנויה מתנה הוא נושף.

והריח הנודף ממנו, ריח "ברוט" וקורטוב זיעה משגע אותה.

-אתה רוצה לתת לה עכשיו או כשכולם יגיעו? יש עוד חצי שעה...
אבל נזכר מקדימה את שניהם, רצה אליו מסתערת ומחבבת את הרגליים -
לשם היא מגיעה. מהתרגשות יוצא ממנה ג'יבריש מעורבב במילים.
ל - איך ידעת שאני בת 3 היום??? אמא גילתה לך??? מה זה???
- דורון רוכן לעברה ונותן לה את הכדור, מראה לה איך לשבת עליו ולקפוץ.
מדגים ונופל ושניהם צוחקים.
- תלכו לסלון, יש שם שטיח, פה קר מידי!
גוערת בשניהם, אבל בפנים הלב מתפוצץ מאהבה והכרת תודה.
הגשם בחוץ מתגבר, מרץ ועדיין קר.

שנייה עובר בה פלאש, תמונה מסוף ההיריון, חודש תשיעי. קר בבית בטבעון.
בפרץ של קינון, היא החליטה לצבוע שידה ישנה להשמיש אותה לשידת הח־
תלה. היא בחרה למגירות טפט צהוב בננה עם ציורים עליזים, ואת המסגרת
צבעה בורוד עתיק. וחיכתה שהוא יחזור מיום העבודה, כל כך גאה ומאושרת.
כשהוא נכנס הביתה, פניו התכרכמו, זעם פרץ ממנו על ריח הצבע הטרי והוא
צרח עליה. הקצף יצא מצידי פיו. היא עמדה קפואה, לא מבינה.
ואז הוא בעט בה. באשתו ההרה, עם הבטן של חודש תשיעי. את הלילה סיימה
בחדר הקר כעונש, סגורה עם אדי הצבע הטרי.
ההצפה הרגשית הפתיעה אותה, כבר ימים שלא חשבה עליו.
נושמת עמוק ונכנסת לסלון, המראה של שניהם מתגלגלים על השטיח, ונויה
צוחקת בקול, מעלה דמעה חרישית.
-17:00 פותחת את הדלת המקשרת בין יחידת הדיור שלהן לבית הוריה. ראשו־
נה מגיעה סבתא רינה. מתפעלת מהשולחן -מביאה מתנה. נויה יוצאת מגדרה,
מנערת את הקופסא, קורעת ניירות ומוציאה משחק זיכרון.
סבתא מתיישבת על הספה הכחולה, ברקע "הכבשה שושנה" והם מחכים.
-17:30 נויה שואלת - אמא איפה כולם?
והיא שכבר קלטה שסחרחרת המציאות עודה מסתובבת ושאיש לא הולך לה־
גיע, בורחת לחדר השינה וגועה. בוכה את העלבון והכאב ואת ההבנה שכולם
עדיין מענישים אותה, על זה שהתחתנה איתו.

אגרגנט

חיים וינטראוב

בגילו ובתפקידו שמות לא חשובים לו, או למערכת. ביום בו התחיל את גיל 45 עשה את אותו הדבר כמו בכל יום, סטטיסטיקה לא משתנה כמו גיל או מצב העור. סטטיסטיקה היא בסך-הכול עניין של אגרגטים. לוקחים תכונה ומכמתים אותה. הוא חייך מתחת לשפמו בלי שאף אחד ירגיש כשמדי פעם התחשק לו "לקמט" תכונה במקום לכמת אותה. בעצם, חשב לעצמו גם ביום ההולדת, אין הרבה הבדל בין לכמת ללקמט: התוצאה זהה - צל צילה של המהות ושטח פנים גדול יותר.

כל בוקר בעשרים השנים האחרונות מקיץ ב-6:00, שותה שוקו קר (חם עושה לו בחילה), מצחצח את השיניים, דקה לסת עליונה דקה לסת תחתונה, ובודק מה הצבע של הפיפי הראשון של היום (בצבע השתן אפשר לדעת המון - כך קרא באתר של קופת חולים). לאחר מכן מתלבש במכנס החום ובחולצה עם הכפתורים החומים, שופך את חייו לתוך תיק עור חום, פותח את הדלת החומה ויוצא לעבודה בלשכה המרכזית לסטטיסטיקה במשרד שקירותיו חומים (אולי בעצם מוקה - חשב לעצמו - אבל קרה כי חם עושה לו בחילה).

הבוקר ב-08:01 העביר את הכרטיס המגנטי שנשא את תמונתו המוקפדת בשעון הממוחשב שהכניס לו את הכסף בסוף החודש לחשבון, ועלה במעלית לקומה 3. בוקר טוב מימין, הנהון מחויך משמאל. והנה המשרד. המחשב שלו שעטוף מכל צדדיו במחיצות דיקט חומות. מרכז חייו לשמונה וחצי השעות הבאות. הדליק את המחשב ונכנס כמו בכל יום לאאוטלוק עם הרקע החום-צהבהב וחיכתה לו שם הודעה לקונית כתובה בכחול עם פרחים צבעוניים שבירכה אותו יחד עם כל ילידי אותו החודש ב"מזל טוב ליום הולדתך!".

גם הברכה גנרית ובלי שמות. שמות כאמור לא חשובים בסטטיסטיקה, הם רק משתנים מתערבים שמציקים כמו פירורי לחם בפסת. הוא פתח את הקלטר העבה באמצע וחיפש את התאריך של אתמול. יש עדכונים. תמיד יש עדכונים, חייך לעצמו. תמיד יש בכי, מלמל מתחת לשפם. תמיד יש עבודה, פלט אנחה ולא ידע אם מן הנוחות הבלתי נסבלת של הקיום או שבעצם מאי-הנוחות הבלתי-נסבלת של האמפתיה.

הוא היה אחראי על קובץ הפטירות. כל חודש קיבל מידע על כל המיתות של החודש הקודם. הוא עשה אגרגטים וכימת את המוות. לפעמים חשב לעצמו במורבידיות שהוא הסטטיסטיקאי של מלאך המוות. בלעדיו הרי איך יידע המלאך עם הגלימה השחורה והמגל מה ההספק שלו? הוא מנהל מעקב עבור הבוס האולטימטיבי, כך החליט בינו לבין עצמו. בא כוחו של המוות. בורג במכונה. סופר ועושה אגרגטים. מצחיק, לפני שהגיע ללשכה המרכזית לסטטיסטיקה חשב שאגרגט זה סוג של אדמה. כי מעפר באת ולעפר תשוב. הכול מתחבר לאדמה בסופו של דבר, במיוחד המוות.

עמודה ראשונה מספר זהות. עמודה שנייה תאריך פטירה. עמודה שלישית סיבת המוות. עמודה רביעית מקום המוות. שדות ורשומות של נשימה אחרונה. שדות ורשומות של זיכרונות נסתרים. אבל בלי שמות כמובן. שמות כאמור לא חשובים לסטטיסטיקה. לפעמים יש עמודות חסרות, ואז הוא שם את כובע הבלש שלו ואת ארשת השרלוק הולמס ויוצא לתור אחר המידע החסר. קובץ בתי-חולים, קובץ תאונות. נובר שעות במסכים לבנים ודולה כל פרט שיסייע לו במילוי העמודה הסוררת. "הא-הא", ניצחון. מצא את מקום המוות החסר. העמודה הסוררת תוקנה. אפשר לנשום לרווחה - הסטטיסטיקה שוב ניצחה.

לפעמים הוא מוצא את עצמו צוחק לעצמו (שלא להפריע לאחרים במשרד חלילה) מסיבת מוות עסיסית במיוחד שהוא רואה פעם ראשונה. קשה להפ־תיע אותו - הוא כבר ראה הכול. לפני חצי שנה היה מישהו שהתחשמל בעת עיסוקו של מכשיר מטבח מסוים שלא בהתאם לייעודו המקורי - בפלג גופו התחתון. אי אפשר להפתיע אותו עם סיבות מוות. הוא אלוף בסיבות מוות. חייו הם אגרגט של מיתות.

טלפון מהמזכירה של ראש האגף. "רוצה לראות אותך מייד" שמע שאמרה. יישר את בגדיו, העביר יד בשערו ההולך ומדלדל (ממחר אני צריך פה מסרק במגירה - חשב). אחרי המילה "צמצומים" הוא כבר לא שמע דבר. הראש ריק והמבט בוהה בשפתו העליונה של המנהל שנעה מעלה מטה בקצביות מונוטונית. לחיצת יד. מבט אמפאתי. חזר אל המשרד וזמזם לעצמו "HAPPY BIRTHDAY TO ME" בשפתיים חשוקות.

הוציא את האקדח מן הנרתיק בחגורה והתיישב מול המחשב. עמודה ראשונה כתב את מספר הזהות שלו.

עמודה שנייה את התאריך של היום.
עמודה שלישית "התאבדות בירייה".
עמודה רביעית "במקום העבודה".

הטלפון

מיכל אהרוני

יהודה התעורר כמה דקות לפני שמונה בבוקר, הוא חיכה שהטלפון יצלצל, כבר עשר שנים שבבוקר יום ההולדת שלו, הטלפון מצלצל בדיוק בשעה שמונה בבוקר. בשנים הראשונות עוד היה מרים את השפופרת, שומע את השקט בצד השני של הקו, "מי זה? מי זה?" היה צועק, אבל אף פעם לא נענה.

עכשיו שכב במיטה וחיכה, חיכה שהטלפון יצלצל, אבל הטלפון נותר דומם, "כמה פתטי" חשב לעצמו "לחכות לטלפון ממישהו שאפילו אינך יודע מי הוא", הוא חיכה וחיכה עד שנרדם. כעבור שעתיים התעורר והצליח לגרד את עצמו מהמיטה, נגרר למטבח והכין כוס קפה. הכיור היה מלא בכלים והמקרר ריק, יהודה לא הצליח לחמוק מהמחשבה על החיים העלובים שלו, היום יש לו יום הולדת אבל הוא ידע שאף אחד לא יתקשר, הוריו הלכו לעולמם מזמן ואחים אין לו. כשאימו עוד הייתה בחיים שאל אותה כמה פעמים מדוע אין לו אחים, אך מעולם לא קיבל תשובה.

חברים באו והלכו, אף אחד לא נשאר לאורך זמן, הוא ידע שזו אשמתו, הוא היה גרוע בלשמור על קשר, לא החזיר טלפונים, היה נעלם לתקופות ארוכות, גם עם החבר'ה בעבודה לא פיתח קשר אישי, אף אחד לא ידע מתי יום ההולדת שלו. לפתע נזכר בגליה. הוא לא ראה את גליה כבר יותר מחמש שנים, מאותה סיבה שלא ראה את כל שאר החברים שהיו לו, כי מעולם לא החזיר טלפונים.

"גליה", הוא חשב "מעניין מה איתה?" הם הכירו בלימודים באוניברסיטה, משהו חזק חיבר ביניהם, הוא לא ידע בדיוק מה, אבל הוא הרגיש נוח איתה, הרגיש שהוא לא צריך להתחפש, הוא היה פשוט הוא עצמו וגליה קיבלה אותו כמו שהוא. את כל התואר עשו ביחד, יחד למדו למבחנים, עשו עבודות וישבו בשיעורים. כשהסתיימו הלימודים כל אחד הלך לדרכו וזהו מאז לא דיברו.

פתאום הרגיש געגוע עצום, לשיחות איתה, לצחוקים איתה, מאז לא היה לא חבר קרוב כמוה, הוא החליט שהוא מתקשר אליה, הוא ייתן לעצמו מתנה ליום הולדת, מה יכול להיות, מקסימום היא לא תענה, ההחלטה הזרימה אדרנלין בדמו, הוא קיווה שלא החליפה את מספר הטלפון. הוא לקח את הטלפון הנייד שלו וחיפש, "גלולה" כך כינה אותה אז וכך נשאר שמה באנשי הקשר שלו.

הוא לחץ והחל לשמוע את צליל החיוג, אחרי שלושה צילצולים היא ענתה.
"יהודה?"

"כן זה אני"

"אני לא מאמינה, איזו הפתעה, כמה זמן לא דיברנו, מה שלומך? הכל בסדר?"
"כן הכל בסדר" ענה

הם התחילו לדבר כאילו לא עבר כל כך הרבה זמן מאז שדיברו לאחרונה, היא סיפרה מה עבר עליה, על נישואיה, על הגירושין, על הדירה החדשה על העבודה ובסוף אמרה גם

"יהודה, זוכר את אמא שלי?" הוא זכר

"אז היא נפטרה לפני חודשיים, אחרי מחלה קשה"

"אני מצטער" הוא אמר ובאמת הצטער כי זכר את אמא של גליה כאישה טובה ועצובה.

"ואתה לא מאמין איזה דבר מטורף, כמה דקות לפני שמתה היא תפסה לי את היד ואמרה לי "גליה, אני חייבת לספר לך משהו לפני שאני עוזבת אותך" שתקה כמו שניות והמשיכה

"היה לי תינוק לפני שנולדת, מסרתי אותו.

לפני עשר שנים הצלחתי לאתר את הטלפון של הזוג שאימץ אותו, זה המספר" והיא נתנה לי פתק מקומט ועליו מספר טלפון.

ילדותי השניה

.....
סיון כהן גוילי

היא הייתה בת 29 וחצי באותם ימים. ההתרגשות בתוכה גאתה כשעל המסך שחור- לבן המרוטש במשרד הרופא הופיעו נקודות קטנטנות ונוצצות בצבעי צהוב-כתום ודפקו בקצב מהיר. "זה הדופק?" שאלה, על אף שידעה כבר איך נראה ונשמע דופק של תינוק, בכל זאת, בבית חיכתה לה תינוקת רק בת 8 חודשים וכבר הפכה לאחות גדולה.

חיוך עדין עלה על שפתיה אך מי שהסתכל לא ראה גם את הלשון שננשכה בתוך חלל הפה והכאיבה מאוד. עצב מהול בשמחה, דאגה גדולה והתרגשות. כלפי חוץ חיוך, כלפי פנים לשון מדממת ופצועה. כחודש אחרי הבדיקה הופיעו הסימנים הראשונים. בהתחלה זה היה בכי בסיטואציות לא קשורות, קושי בלקבל חיבוק ובעיקר כאבי ראש שהטרידו אותה. בחודש השלישי כבר ישבה על הספה ושמעה ממנו את המילים "אני חושב שאת צריכה טיפול". ככה, בלי שיפוט או כעס, רק מבט חנון בעיניים ורעד בידיים שלו שגרמו לה להבין שהוא כנראה צודק ומשהו לא בסדר. זאת אומרת, איך היא יכולה להרגיש את הבעיטות החזקות של התינוקת שלה שקורעות את העור הדק בבטן ולא לשמוח? לא לרצות לגעת? בראש שלה היא רק חישבה את מועד הקץ של חייה.

'40 שבועות זה יוצא...אני אמורה ללדת בינואר, רק שלא יצא על היומולדת שלי, לאא. רק לא זה. איך אמות לתינוקת הזו דווקא ביום הלידה שלה?' היא חשבה מחשבות כאלה ללא הפסקה.

בדיוק שבועיים לפני יום הולדתה הרגישה התכווצויות. זה היה כשאבא שלו ביקר אצלם בבית והביא לה עצבים אז היא הניחה שזו הדרך של הגוף שלה להעריך אותו קיבינימט. הוא הלך. וההתכווצויות המשיכו והתגברו.

היא לא זוכרת איך הכל התרחש אבל הבת הגדולה שלה, שגדלה והייתה כבר בת שנה ו-5 חודשים, ישנה במיטת הסורגים שלה בזמן שהחתול שלהם ליקק את הדמעות מעיניה כשנשענה על הפסנתר באמצע ציר. "יאללה יוצאים" אמר הקול שלו והיא יצאה.

כל הגוף שלה התפתל על המיטה בבית חולים וזה היה נראה שמשהו הולך לבקוע אותה, ליצור חריץ בבטן ולצאת בצעקה גדולה. ואז היא יצאה, ילדותה השנייה יצאה בצעקה, בטבעיות חייתית, תוך שהיא עצמה הושיטה את ידיה ומשתה אותה מתוכה. זה היה יום ההולדת של שתיהן, האחת נולדה לעולם והשנייה נולדה מהחושך.

קֶרְנֵבֶל בַּפִּחִית

ענת אשל גור

יֵצְאֵתִי לְרֹחוֹב בְּיוֹם הַהִלָּדֶת שְׁלִי
לְגֶשֶׁם צְפֹרְדָּעִים בְּסִגּוֹל וְצֹהֵב
כָּל זֶה לְכַבּוּדִי חֲשֻׁבְתִּי
אֵיךְ אֶפְשֶׁר שֶׁלֹּא לָאֵהֵב

לֹא זֹכֵר יְמֵי הַלָּדֶת קוֹדְמִים
כָּל פֶּעַם מִפְתָּע מִחֲדָשׁ
אֵיזָה חֲבֵרִים יֵשׁ לִי
תִּגִּידוּ לָהֶם תּוֹדָה וּמִסְרוּ דִ"שׁ

אך איזה יום הולדת נפלא יש עוד למה לצפות
מה שפחית בירה אחת ו LSD יכולים לעשות

יֵצְאֵתִי לְרֹחוֹב בְּיוֹם הַהִלָּדֶת שְׁלִי
לְשָׁמַיִם וְרָדִים וּפִילִים מְרַחֲפִים
עֲצִים מְהֻלָּכִים בַּשִּׁדְרָה
וְלִהְיוֹת שֶׁל דָּגִים אָדָמִים

יֵצְאֵתִי לְרֹחוֹב בְּיוֹם הַהִלָּדֶת שְׁלִי
חֲתוּלִים מְדַבְּרִים עַל מִזְג אֹוִיר
מְכוֹנִית עִם כְּנָפֵי פֶרְפָּרִים
עָלֶיהָ רוֹכֵב אַבִּיר

לֹא זֹכֵר יְמֵי הַלָּדֶת קוֹדְמִים
כָּל פֶּעַם מִפְתָּע מִחֲדָשׁ
אֵיזוֹ הַפִּקָּה הִרִימוּ לִי פִה
תִּגִּידוּ לָהֶם תּוֹדָה וּמִסְרוּ דִ"שׁ

יֵצְאֵתִי לְרֹחוֹב בְּיוֹם הַהִלָּדֶת שְׁלִי
רְאִיתִי צְפוּר יִרְקָה עַל סִפְסָל
יִפֶּה לְךָ זָקֵן הִיא אִמְרָה
אֲתָה בְּטַח יוֹדֵעַ אֶת הַתְּשׁוּבָה

יום הולדת

רפי שביט

שהייתי קטן, אבא לא היה מגיע לבקר אותי, היה מבטיח שיבוא אבל רק מבטיח.. בהתחלה הייתי נורא עצוב ולפעמים גם בכיתי, אבל בכי חנוק כזה בלי קול, התביישתי. אבל כשהיה לי יום הולדת הוא היה מגיע, לפחות בשנים הראשונות, האמא החדשה שלי היתה מכינה לי עוגת שוקולד בצורת לב עם סוכריות צבעוניות עם הספרה 4 או 5.. בן כמה שהייתי באותה השנה. והיה ביסלי ובמבה ושֵׁ תייה, וגם אבא היה בא, הייתי מחכה לו למטה מהצהרים כאילו אם אמתין הוא יגיע מהר יותר, וכשהייתי רואה אותו באופק הייתי רץ אליו והוא היה מביא לי חיבוק ונשיקה

וקורא לי "רפול" הוא היחיד שקרא לי ככה, והיינו עולים לבית של המשפחה החדשה שלי והיו שרים לי "היום יום הולדת.. " ובאמת הרגשתי יום חג כי אבא היה והיו נותנים לי מתנות, ואם היה לאבא כסף הוא היה נותן לי שטר כחול של 5 או צהוב של 10, אבל לא באמת היה אכפת לי, כי סוף סוף אבא בא אליי.

וככה כל שנה חיכיתי ליום ההולדת, ידעתי שאבא יבוא. וביום ההולדת של גיל 8 הוא לא בא.. וחיכיתי למטה עד שנהיה חושך והוא לא בא.. והאבא החדש שלי אמר לי בוא נעלה ונעשה לך יום הולדת, בטח אבא יבוא יותר מאוחר, ואז שמעתי

את המילה "תנועה" ... "אולי יש עומס תנועה" מה איכפת לי מהתנועה? אני רוצה לחגוג יום הולדת עם אבא שלי, מאז אני לא אוהב את המילה הזו. ואבא לא בא, וגם ליום הולדת הבאה הוא לא הגיע, הוא היה מתקשר ומסביר לי שקשה לו להגיע והוא יפצה אותי, כאילו שזה ירפא לי את הכואב.

כשיום הולדת 10 התקרבו התקשרתי אליו וביקשתי שיבוא ליום ההולדת שלי, כמו שעשיתי כל שנה..והוא הבטיח שיבוא ואני כל כך שמחתי, כי הוא הבטיח שיקנה לי מתנה גיימבוי חדש מיוחד עם דיסקטים קטנים כאלה שמכניסים מאחורה.

ביום ההולדת שלי חזרתי מבית הספר נרגש, התקלחתי והתלבשתי יפה וחיכיתי לאבא למטה.. וחיכיתי.. וירד החושך והוא לא הגיע. האמא החדשה שכבר הפכה להיות אמא שלי קראה לי "רפיי ישלך טלפון" ואני כבר הבנתי... הרמתי את השפופרת "רפול אני מצטער אבל אני לא..." שקרוווןוון שקרוווןוון אתה תמיד משקר עליי נמאס לי ממך – צרחתי לתוך הטלפון וטרקתי.

והיתה עוגת שוקולד בצורת לב עם הספרה 10 בסוכריות צבעוניות, והיה בי־סלי ובמבה ושתייה מתוקה "והיום יום הולדת" ומתנות וברכות, אבל לא היה את אבא. ובלילה כשהצלחתי כבר להרדם, חלמתי חלום מוזר ובחלום רקדו עוגה ביסלי במבה גיימבוי בלונים ושירים, ונדמה לי שאני מרגיש את אבא, מריח אותו, והוא מלטף אותי ונותן לי נשיקה ואומר לי "רפול יום הולדת שמח כפרה, הבאתי לך את המתנה שהבטחתי לך" .. ובבוקר, שקמתי, ליד הראש שלי היה גיימבוי חדש אפור בתוך נרתיק שחור.

ספירת מלאי

שולה לויין

אני זוכר את לילותינו בלי שנה
את הרעב לאהבה שלא נרגע,
היית לי חוף המבטחים מלא האור
לספינתי שנטרפה בסערה בקור

אני סופר את הרגעים
את הטובים והרעים
מאזן אותם בשתי כפות
שעולות וגם יורדות

ובחגים אני מלקט כל שביב שמחה
עכשו אוסר לי מרגליות של משפחה
זורם לי עם הזמן בשקט בתקוה
שבספירת המלאי תכריע אהבה...

אני מודד על המאזנים מה עולה
קמטים, שער לבן, וכל שמתבלה
ולמולי באים עולים באור גדול
זכרונות של כל היופי מאתמול

בלוח השנה נערמות שנים
הזכרון נחלש אנחנו אטיים
אבל באטיות שוכנת לה שלווה
ובטחון עצמי וסלחנות טובה

אני סופר את הרגעים
את הטובים והרעים
מאזן אותם בשתי כפות
שעולות וגם יורדות

הוגות יומולדת

הילה פרל

איך הזמן טס, אני לא מאמינה אין מצב שנגמרה עוד שנה!

ההסבר המתמטי לחיים הקצרים האלה
זמן הכנה: לא ליניארי

.....
אנחנו גדלים כל הזמן, פשוט סופרים בשנים.

אז למה אני לא מתבאסת כשגדלתי עוד קצת גם בכל יום אחר?

.....
מצרכים:

2 שנים נפרדות

1 מחשבון מדעי

12 שנות לימוד / הבנה בסיסית בשברים

.....
הוראות ההכנה:

קחי את השנה האחרונה

מבין השתיים והשווי אותה לזו הישנה,

נסי לשחרר לרגע מההגיון

ולשכוח ששתיהן ארכו שנה.

תמשיכי לגלגל את השנים בראשך

ותוך כדי נסי להרהר

איך השנה האחרונה, בהשוואה

לאחרת עברה הרבה יותר מהר...

לחלק הבא היעזרי במחשבון

או בשיעורי המתמטיקה על שברים:

השווי אחד-חלקי-4, לאחד-חלקי

30- ותרגישי איך דברים פתאום

מסתדרים...

ככל שתגדלי, יקטן החלק היחסי

של הזמן, אנחנו מין מכנה שגדל

וגדל וגדל אבל מישהו החליט

שהמונה נשאר 'שנים'.

וזה מה שדפוק במודל.

תשיעי לעשירי

עסיס דרור

כל שנה ביום ההולדת אני בודק אלו מפורסמים נולדו ביום שלי. זאת תמיד אותה רשימה אבל אני אוהב לרענן את הזיכרון וגם קצת להשוויץ במי ומי שחוגגים יחד איתי. זה לא ממש מרשים את האחרים, תמיד יש גבה מורמת. זה לא ישנה אם נולדתי באותו היום עם אריק איינשטיין או מסי, זה עדיין רק אני בלי שום דבר מיוחד: לא גאונות יתרה, לא כשרון חבוי, לא עושר או כושר.

היי, שיהיה ברור אני מודע לחסרונות שלי, כן? כל שנה יום ההולדת שלי יוצא סמוך ליום כיפור ואני מוצא את הזמן לחשבון נפש אמיתי. אבל אם אני מנסה למקם את עצמי באותה השורה עם כל מקבלי פרסי ישראל, הנובלים, האוסקרים ומדליקי המשואות אני איפשהו שם למטה, מין חיפושית זבל שרק מנסה לשרוד מפירורים של אחרים.

העובדה שנולדתי עם חיפושית אחרת, ג'ון לנון, בהחלט גרמה לי להרגיש חיפושית זבל אמיתית. אז לכבוד יום הולדת ארבעים החלטתי לעשות מעשה. תליתי בבית תמונות של חלק מהמפורסמים שנולדו ביום ההולדת שלי וכל אורח שתהה למה תמונה של אלפרד דרייפוס תלויה לי באמצע הסלון ומולו תמונה של ג'ון לנון הסברתי על הקונספט של יום ההולדת. המלעיזים לא איחרו לבוא "וואלה אתה וג'ון לנון?! מעניין..." ואני בראש כבר מריץ סט של תגובות לא בהכרח מידתיות "כן, אני וג'ון לנון, מה יש? מה אתה חושב שאני לא מוכשר כמוהו?" ושברתי את הגיטרה על הבמה מול אלפי צופים כמו שתמיד חלמתי. ואשתי יוקו אונו, כלומר הילה, הביטה מהצד וכמעט והתעלפה מהאופן בו התנהגתי מול עשרות האורחים שבאו לכבד אותי בנוכחותם ביום ההולדת שלי. "וכן, אני ודרייפוס – גם אני הייתי תותחן. וכן אני והקוסם הזה, נו המנטליסט הזה שכולם מדברים עליו ותודו שיש קצת דמיון ביני לבין סמי הורי - כולם פה איתי ואנחנו חוגגים יחד יום הולדת, באותו היום!"

אבל אז בלילה כשכל המסיבה הזאת הסתיימה, ג'ון ודרייפוס באו אליי בחלום.
"תקשיב ילד... " אלפרד דיבר בצרפתית ובאורח פלא הבנתי כל מילה, "דרגות
הקצונה שלי נשללו בטקס משפיל בפריז מול המון צמא לדם רק בגלל שאני
יהודי. אבל אתה יודע מה היה הסוף?" הנדתי בראשי לשלילה. "בסוף חזרו בהם,
זוכיתי במשפט, הועלתי בדרגה ואפילו קיבלתי את אות אביר ליגיון הכבוד של
הצבא" ובדיוק אז גם ג'ון לנן נכנס לחדר שינה שלי עם הפסנתר "ואני כתבתי
שיר" אמר במבטא הבריטי שלו והחל לנגן את אימג'ן ואני ודרייפוס הצטרפנו
בשירה:

You may say I'm a dreamer

But I'm not the only one

"ידעת שחיפושית זבל יכולה להרים פי אלף ממשקלה!?"

ג'ון סיים לנגן וקרץ לעברי.

ילד מזל תאומים

ורד לוביץ'

כברואר גשם, קר והילדה מתעקשת שנתכרבל ביחד ונראה איזה ריאליטי משמים. היא בת 14 נצמדת אלי, זה לא מתאים לה אבל לא חשדתי גם לא כשהיא מתעקשת להצחיק אותי. הילדה מלאת הקסם הזו, עושה לי חיקויים של אביבית בר זוהר והאמא המודאגת שבי נכנסת לתודעת דאגה שהבת שלה כבר נחשפה בגיל כה רך לבר זוהר. כאמא אחראית, אני מנסה לקיים שיחה בנושא אבל די מהר ברור שהילדה סבבה. מנסה להגיד משהו והיא משתיקה אותי

"לאבא עומד להיוולד בן" היא אומרת

אני מסתכלת עליה כמה שניות בשקט, היא משפילה מבט כאילו עשתה משהו רע ואני תוהה מה היא אמרה עכשיו. היא כל כך לא רוצה להגיד את זה. כאילו עשתה משהו רע, היא מנסה לעדן את המכה.

המוח שלי נכנס לכמה שניות הלומות של, זה לא הגיוני ואין מצב שהוא אשכרה שלח אותה לספר לי.

מה אמרת? אני שואלת חושבת שאולי לא לזה היא התכוונה.

"עומד להיות לי אח קטן"

היא זורקת לחלל החדר וממשיכה לנסות להצחיק אותי.

כל כך לא רוצה שיכאב לי.

אני מתיישרת במיטה, אולי זה יעזור לי לשמוע יותר טוב.

"אמא לאבא עומד להיוולד ילד. בן.

"אבא אמר לך להגיד לי שעומד להיוולד לו ילד?

"כן"

"מתי"

לפני שבועיים כשהיינו אצלו הוא סיפר לנו ואמר לנו להגיד לך.

הראש של אחיה הגדול מציץ לחדר,

"אתה ידעת את זה?"

הוא סיפר לשנינו.

למה רק עכשיו אתם אומרים לי?

אמרנו לאבא שהוא צריך להגיד לך

אבל הוא אמר שאנחנו נספר.

הוא עונה והיא מוסיפה "לא ידעתי איך להגיד לך, לא רציתי שתהי עצובה".
יושבת במיטה, מסתכלת עליהם, זה לא שלא חיכיתי להודעה הזו אבל ראבאק
מי מפיל על הילדים שלו לספר את זה? אז אני מחבקת אותם ואומרת להם
שזה לא התפקיד שלהם לספר לי שלאבא עומד להיות ילד.
שמרת על זה בבטן שבועיים? אני שואלת אותה.
"כן, סיפרתי לעלמה ולסבתא סיפרתי היום כשהיא היתה פה וידעתי שאני כבר
חייבת לספר לך. היא צריכה ללדת ביולי.
יש לו אישה בת 30, אז זה היה צפוי ועדיין מפתיע. שנינו יודעים שאם יש
משהו שעוד יכול לאמלל אותו בחיים האלה זה תינוק.
אז למה לא אם אפשר. איך הייתי נשואה לאיש כ"כ חסר אנושיות כ"כ הרבה
שנים מה זה אומר עלי?
הוא שונא אותי האבא של הילדים שלי. לא מדבר איתי ובסך הכל מחק אותי
בכל דרך מחייו.
אני כמו שם על לוח שהוא מוחק כל פעם מחדש.
ואז הגיע יוני כמו כל שנה בדיוק לפני יולי וביוני יש לי יום הולדת.
כשאני מתארגנת לצאת איתם לחגוג כמו שאנחנו עושים תמיד. הילדה נכנסת
הביתה מביטה בי ברבע חיוך ואומרת
"לאבא נולד בן"
"מה?"
"לאבא נולד בן"
"מתי?"
"היום"
"לאבא נולד בן ביום ההולדת שלי את בטוחה? זה הרבה לפני הזמן
הילדה שולפת מהנייד תמונה של תינוק שנולד ב-18.6.2018 ממש קצת אחרי
השעה 12 בלילה.
3 שבועות לפני הזמן וממש ממש ביום ההולדת שלי.
הגרוש שלי עדין שונא אותי, עדיין לא מדבר איתי. אבל מאז ועד סוף חייו הוא
יחגוג בכל שנה את יום ההולדת שלי.

סיפור היומלדת שלי

.....
חיה טויל

הטלפונים לברכות היומולדת שלי תמיד התרחשו בתאריך העברי, ערב כ"ח באייר- 'יום ירושלים'. כשנולדתי בכ"ט באייר בעצם, אהל אצל המשפחה שלי זה היה יום מיוחד, יום בו המלחמה נגמרה אחרי שישה ימים מתישים.

ביום החמישי למלחמה אמא קיבלה צירים חזקים ולקח המון זמן לפנות אותה בעיצומה של מלחמה. היא מספרת שהצירים התגברו ו"שמרו" עליה עם שמיכה מתחת לשולחן שחלילה לא תפגע. הנסיעה מדימונה לבית החולים 'סורוקה' בבאר שבע היתה מורכבת בליווי משטרות וחיילים.

הלידה עברה בשלום והיתה חגיגה ענקית בבתי חולים של ניצחון, עם שמחות של משפחות שפגשו את יקיריהן, החיילים הפצועים. אמא מספרת שלא היתה תקשורת עם החיילים ובזמן הלידה פינו גם את אבא לסורוקה לאחר פציעה מכדור בברך.

היא ממשיכה לספר שהרמטכ"ל, משה דיין, בא לבקר את החיילים הפצועים ועבר גם לאבא שסיפר לו בהתלהבות שנולדה לו ילדה ראשונה והוא עדיין לא יכול לראות אותה. אז משה דיין לפי גרסתה של אמא אמר לו "אני אלך לראות את התינוקת במקומך, מבטיח".
אם ראה? לא ראה??? תעלומה...

לבית החולים הגיעו גם הסבתות לראות את הנכדה החדשה, נעמדו שתיהן ליד העריסה שלי מתפעלות ומתפללות שהכל עבר בשלום. סבתי מצד האמא, הציונית בדמה, הכריזה "צריך לקרוא לה ויקטוריה!"
וסמנה וי בידה ואמרה "ויקטואר"- ניצחנו!
ניסתה לשכנע שויקי זה גם שם יפה.

סבתי מצד האבא ששמה חיה, הכריזה בעקשנות "לא! יקראו לה 'חיה', כל בניי קראו לביתם בשם חיה". בבית של סבתא מצד אימי הייתי 'ויקי', כשהגעתי לגיל שש עשרה וכבר יכולתי להוציא תעודת זהות משלי, אמרתי שעכשיו אני מחליטה ובחרתי בשם חיה. בחרתי לחיות עם עצמי, עם נצחונות קטנים בכל דרך...

סבתי מצד האמא שגרה קצת רחוק מאתנו היתה קמה ביום ההולדת שלי מוקדם דם מהרגיל, ניגשת למטבח ומתחילה לאפות לי את עוגת יום ההולדת הקבועה שלי, עוגת תפוז:

מפרידה ביצים ומתחילה להקציף במטרפה ידנית בצורת סליל ובמקצועיות מקציפה עד ליציבות, מוסיפה גרידת תפוז, מיץ תפוז, שמן, סוכר וים אהבה. את כל זה היתה מקציפה ואז מאחדת בין שתי הקערות עד לאיחוד מלא של החומרים, הכל ביד ללא עזרים שיש היום. שומרת על אווריריות ומעבירה לתבנית אלומיניום עם חור באמצע, בעדינות כדי לא לשבור את המרקם.

כל היופי הזה נאפה ארבעים דקות + עשר דקות של קירור בתנור. אוספת גם חטיפים ואת כל זה מכניסה לזל פלסטיק ומתחילה לצעוד לכיוון הבית שלנו, נכנסת בחיוך ענקי, מנשקת, מחבקת ומאחלת מיליון ברכות בדקה, ניגשת לסל ומוציאה את העוגה וניחוח התפוז היה עוטף את כל הבית. מוזגת תה עם נענע ופורסת לי ולאחיי ואחיותיי את העוגה המתוקה הזאת, שהיתה מפתיעה אותך בכל נגיסה, אם נגסת מקליפת התפוז, יופיע טעם מריר נעים, השילוב בין המתוק למר ממש כמו בחיים...

עד היום אני מנסה לשמר את הטעם ואופה לי עוגת תפוז להרמת המורל, לגעגועים לאישה המיוחדת הזאת, תהיה מנוחתה עדן.

ובאווירה אופטימית ושמחה, רוצה לאחל לכם יום הולדת שמח מוזאים, לעוד המון שנים של יצירה ומוזיקה, כי זאת התרופה לכל מגיפה. חיבוק ותודה על קבלת הפנים שאתם מעניקים לי.

פתאום

טל ארזי

פתאום נפלה עליי זיקנה
ואני מרגישה עוד ילדה
איך היא נכה פתאום נפלה?
אני לגמרי עוד לא מוכנה

פתאום נפלה עליי זיקנה
פתאום בקושי רואה
פתאום פחות מקשיבה
פתאום הזיכרון לא מה שהיה
ויש מלא קמטים
ומבקרת הרבה פחות בשירותים

פתאום המשקל לא יורד
פתאום כבר קשה לי להתיישב
פתאום אין לי סבלנות
פתאום הילדים חוזרים מאוחר בלילות
פתאום מתעוררת לפני השמש והתרנגולות

פתאום שותה מים חמימים עם לימון
פתאום הולכת לבד להרצאות וימי עיון

פתאום נפלה עליי זיקנה
פתאום חם לי בשינה
פתאום מספרת סיפורים ארוכים בלופ
פתאום המוזיקה חזקה
וכבר לא בא לי לרקוד

ליצנית במצוקה

מורן שלום

חוק שלמדתי ב 7.5.16 .

בדיוק כשאת מרגישה באולימפוס...תדאגי להיות מצוידת במצנח. צוהריים, אני מגיעה בפנים זחוחות לאסוף את בני מהגן. על השער מתנוססת כרזה עם תמונתי, מחופשת לליצנית, סוג של. היום זו ההפעלה הראשונה שלי, היום אני מפיקה את יום הולדתה של עדי, ילדה מהגן של בני. טניה, אמה של עדי היא יו"ר הנהגת ההורים העירונית כך שהמלצה שלה עליי כמפעילת ימי הולדת תקפיץ אותי היישר לרשימת הטופ פייב של המפעילות ברחובות. אחלה סיפתח לא?

השעה 17:00, אני באיחור. לא נורא, אני תמיד מאחרת, המערכות שלי רגילות לעבוד תחת לחץ.

17:10, הגעתי. רגע, למה יש כאן כל כך הרבה אנשים? ההפעלה מתחילה בחמש וחצי! לפעמים נשגב מבינתי שאנשים עלולים...להקדים?? זהו, היא שם, החרדה, משתלטת על כל תא בגוף שלי. האורחים ממשיכים להגיע בהמוניהם ו הבית מתמלא, הילדים מאבדים את הסבלנות ונכנסים לחדרי הבית, כל החפצים שלי מפוזרים all over the place .

17:30, ההפעלה אמורה להתחיל בדיוק עכשיו. טניה ניגשת אליי, מבקשת שאתחיל, ומקנחת במשפט "הילדים איבדו את זה". מפלס החרדות עולה.

17:31, הבידורית לא עובדת! וואט דה פאקקק?? הבידורית לא עובדת!! זה לא באמת קורה לי עכשיו נכון?? אז זהו שכן. כולם מסתכלים עליי, חוץ מהילדים שמשתוללים ומתחילים לטפס על

הספות כי אז האטרקציה הטובה ביותר עבורם כרגע. אני מנסה להפעיל את הבידורית עם הגב להמון הזעם ומוכנה להישבע שעברו בגבי גלי חום של עיניים יוקדות המסתכלות עלי בזעם על כך שהם אלו שמתמודדים עם הילדים שלהם כרגע, בניגוד לציפיות הגבוהות שהיו להם ממני.

רציתי להעלם, להיכנס לתוך הבידורית ולהתחבא שם, עד יעבור זעם. מלבד תחפושת מגוחכת לבשתי גם חיוך מגוחך שלא ישימו לב למצוקה בה אני נמצאת כרגע, אבל גם לא עזר והבנתי את גודל הסיוט: אני אמורה להפעיל עכשיו לפחות 50 ילדים היפראקטיביים בלי מוזיקה ובלי מיקרופון.

17:40, נעמדתי, הסתובבתי לכולם, ובכל כוחי צרחתי "אין לכם כוח", הילדים נעצרו, וצרחו לי בחזרה "יש לנו כוח". אוקיי, עליתי על משהו, "אין לכם כוח" צרחתי שוב, "יש לנו כוח" הם ענו, הפעם מולהבים יותר, זהו, תפסתי אותם, עכשיו רוצי על זה, תשתטי, תצרחי, תעשי סלטות באוויר אם צריך, רק תעברי את ההפעלה הזאת בשלום.

18:10, הלך לי הגרון ונגמרו לי האלתורים. אני מביטה על כל ההורים וכל מה שאני עושה במהלך ההפעלה הוא לנסות לתמלל את מה שהם מדברים ביניהם, כך זה נשמע בראשי: "מה זאת הבדיחה הזאת?", "היא יכלה לקחת מפעילה אמיתית!!", "היא הרסה לעדי את יום ההולדת, שתתבייש!", "היא פשוט מתחזה!".

בעודי מתמללת בראשי את דבריהם, אני מחלקת לכולם פרסים ללא הכרה, במקביל, אני שומעת שני אבות מגחכים: "עד מתי כל זה ימשך? (ההפעלה)" האבא השני עונה "עד גמר המלאי (הפרסים)" שניהם מתחילים לצחוק, חבל שבאותו הרגע לא נפל פסנתר על שניהם, כמו שקרה בראשי!

ולקינוח...אמא שלי, ש נמצאת עם ילדיי שהוזמנו לחגיגה, יושבת שם ומביטה בי במבט של איפה טעיתי איתך?? לא יכולת להיות מהנדסת כמו אחיך? וכך גבירותיי ורבותיי נראה סיוט! סיוט מתמשך! של שעתיים! בלי חנינה, בלי קיצורים, בלי עתיד בלי תקווה בלי חלום. ואם תקשיבו טוב טוב תוכלו לשמוע את צחוקם המרושע של שני האבות שצחקו עליי באותה ההפעלה...הפעלה ראשונה, אך בהחלט לא האחרונה.

גלגל החיים

מוטי בן סדון

את זה כתבתי לרעייתי האהובה שיאונה לפני שנה
ליום הולדתה ה - 55

.....
הי שיאונה אהובה
אתמול אמרת לי ש..
אם *גלגל החיים* היה חוזר בזמן לגיל 13
היית בוחרת בי שוב
וזוה ריגש אותי עד דמעות..
ודמעות את יודעת להוציא ממני בקלות
מספיק שתגידי שאת... אוהבת אותי
(ואת אומרת הרבה) ואני כבר כמו נהר מזיל דמעה

אז דעי לך לגבי 'גלגל החיים'
'גלגל החיים' כהרגלו די מטיב איתנו כזוג

הכרנו בגיל 13 בדיוק כמו שצריך
בתור נערים אהבה ראשונה
והכל היה ראשוני ותמים וחמוד ולוהט ומרגש
ולמדנו וטיילנו והשתוללנו וצחקנו ובכינו ואאהבנו
ו.. 'גלגל החיים'.. העביר אותנו לאחר שבחן
לשלב הבא

התגייסנו...ו..התגעגענו ואהבנו ולחמנו ודאגנו השתוללנו
וטיילנו ונפגשנו מעט והמשכנו לאהוב
ו*גלגל החיים* שוב בחן והעביר שלב
ו...השתחררנו
ושוב עבדנו ולמדנו וטיילנו והשתוללנו
ו.. 'גלגל החיים' התערב שוב
התחתנו

חגגנו התרגשנו ובילינו עבדנו והשתוללנו
ומיד 'גלגל החיים' דחף את עצמו לחיינו
ו...אנחנו הורים לשניר
ושוב הכל חדש וראשוני..אהבה ראשונה
והכל חדש ותמים ומרגש ומפחיד ומאתגר וכיף
ו'גלגל החיים' כמו 'גלגל החיים'
לא טמן ידו בצלחת ו...ציק צק יש את עומר יהונתן ורותם
חתיכת מבחן הציב לנו הפעם 'גלגל החיים'
לילות קשים ימים קשים המון שמחה וגאווה
לילות מאושרים וימים מאושרים
המון דאגה ו...ים אחריות וגם את זה צלחנו
והבנו את הראש של 'גלגל החיים'
ועבדנו למדנו טיילנו חינכנו גידלנו השתוללנו ובעיקר אהבנו
ו*גלגל החיים* ראה כי טוב ו...התגייסו הילדים
וזזה כבר לא מצחיק...פתאום הם גברים והיא אישה
וים דאגות והמון גאווה והמון כביסות ולא מעט עוגות ונסיעות
והם עברו מלחמות ומבצעים
לבנון ועופרת יצוקה עמוד ענן ושובו אחים וצוק איתן
אני במילואים והם גם סדיר וגם מילואים
נלחמים ונפצעים דואגים ומשתקמים ותמיד ביחד כי *גלגל החיים* בנה אותנו
למשפחה אוהבת ותומכת
וכל הזמן ממשיכים ולומדים ועובדים
אוהבים ומשתוללים
ו..'גלגל החיים', ממשיך לפי הספר
והופ אנחנו סבתא וסבא וילדים שכבר לא כל כך ילדים נהיו דודים
ושוב הכל ראשוני והכל עוצמתי
אהבה ראשונה מרגשת ומתגמלת
ואנחנו בעננים
ו...תודה לך 'גלגל החיים'

והנה שוב...רותם מתגייסת ויוצאת לפרק משימה
וזזה כבר ממש קשה
ואנחנו שוב לבד בבית
וזזה כבר מבחן קשה ולא פשוט
..כל הילדים יצאו מן הבית
ואנחנו ביחד...לבד.

ויש ברקע חתיכת מסע 43 שנה(מתוכם 36 נישואים)
ויש לנו משפחה וכבר למדנו ועבדנו וטיילנו והשתוללנו ודאגנו והמון המון אהבנו
אבל...לבד?

הי 'גלגל החיים'

אנחנו לא בני 16

ו'גלגל החיים' עומד בצד עם החיוך הממזרי

רוצה לראות איך נצליח

ואיך נמשיך לפרגן ולאהוב ולצחוק ולחבק ולבכות ולהשתולל ולטייל ולחוות

ולהדבק מהצחוק ולנגב את הדמעות

אז דע לך 'גלגל החיים'

אתה אולי לא הבנת או לא ראית

שיאונה ואני....חברים

וחברות זו לא אהבה

וזזה משהו ענק והרבה יותר גדול מאהבה

אז עכשיו תבין

שחברים שהם גם אוהבים כמו שיאונה ואני

זה....פשוט עוצמתי

זה..הדבק שהחזיק אותנו כל כך הרבה שנים

וזזה הסולם שאיתו עברנו כל חומה וירדנו מכל בניין

וזזה הסירה שהעבירה אותנו כל נהר וחצתה איתנו כל ים

וזזה מה ייתן לנו להזדקן ביחד

אז שיאונה יקרה

את בשבילי

גלגל החיים

ואין לי מושג מה צופן לנו העתיד ועוד כמה שנים נחיה

אבל אני יודע שנעשה זאת ביחד

אז לך החברה הטובה ביותר שלי

מהחבר הטוב ביותר שלך

אוהב מלא

מוטי

Frozen pizza

נעמה קוסטיס

1989 Los Angels, USA, skateland. Three tables are set with party table cloths, party plates, balloons, three huge pizzas, sodas and snacks. The whole class is invited, skates were reserved for everyone. The music is playing, the floor is slowly starting to fill up with skaters. The lights are dimmed, there's a disco ball shining in the middle. He's starting to feel the vibe, getting excited. Its going to be a blast.

Just a few months ago he hardly spoke English, now he's practically American. Back home they don't have skateland. Mom will take pictures and send them home. They won't believe how big it is in here. Even the soda bottles are huge. Everything is bigger here. The cars, the food, the houses, everything. Finally, the fist guest arrives, its Timmy. His hair is so blond its almost white. Once he stuck a whole penny in his nose. Timmy asks where everyone is. His mom takes Timmy's jacket and gets him a pair of skates.

After to rounds around the ring with Timmy, he starts to feel hot. Where is everyone? Two more girls show up. They came together. He doesn't really know them, but mom said to invite the whole class just like they did for his sister's birthday last Saturday (their birthdays are two days apart). At least this year they didn't have to celebrate together. Her whole class came to their house. A house full of screeching first grader's, what a pain. It's been an hour, only three kids, where is everyone? Maybe no one knows how to skate? His heart is beating, the tears are just a blink away

from rolling down his cheeks, but he manages to hold them back. The two girls keep whispering to each other.. Who's going to eat all the pizza? His annoying sister keeps asking why no one is coming to this party. Mom come's up, maybe you want to take break? The pizza's are getting cold. Lets start the celebration, you have presents to open. "Come take a break".

Now he misses home, his friends at home know how to skate. If only they had a skateland they wouldn't pass the chance at it. Its so crowed all the tables are full and the skate floor too. It takes mom forever to find they annoying sister so that they can start. The waiter asks permission to have the two empty tables back since they are only using one. Dad takes a picture they all smile, "Cheese!" Of course she makes a stupid face. She keeps try to make the girls laugh, she doesn't realize their laughing at her not because of her stupid faces. After the pizza and presents they skate some more. Its crowed, other kids keep bumping into him. In the dark they aren't so polite like in lines at the supermarket or at school. In the dark they ram into you and keep going without saying "so sorry", excuse me"in the dark you can tell they don't really care.

By this time he just wants it to end, he doesn't know how much longer he can hold back the tears. He can feel it at the back of his throat. He gives each of his three guest two party bags before they go. Timmy wants to come over to play with the new GI Joe helicopter, but mom tells him maybe another day. Dad packs up the pizza's, we can freeze them, food for a week!

He can tell the annoying sister feels bad for him, she keeps trying to make him laugh too, but he just yells at her tells her to leave him alone. In the car on the way home she says, I wish we would have celebrated together like we used to at home. He starts to sob.

10 מתנות

יעל זייד

"אוף כואב לי, מרגישה התכווציות", איה תופסת חזק את דפנות השולחן. שבת בבוקר, הם בבית קפה כפרי עם נוף לשדות רטובים מגשם בעמק חפר, יצאו מהעיר לחגוג לה יומולדת 30. "אני לא מאמינה, היא תגיע ביומולדת שלי, היא תיקח לי את התאריך". את הקפה והעוגה היא כבר לא תצליח לסיים. "יאללה מיון. שבוע 5+38, הריון ראשון, לא לוקחת סיכון – לאיכילוב." הם נפרדים מכולם ומדרימים חזרה עם האוטו. איה רוצה לנהוג, היא אומרת שזה מסיח את דעתה מהכאב, רז לא מתלהב אבל מרגיש שהוא לא במקום להתווכח איתה. באיילון השלום היא מרגישה שהיא לא יכולה יותר ועוצרת בשוליים, מתחת לשלט ענקי של בר רפאלי בחזיה ותחתוני תחרה סקסיים בגווני אדום וורוד. "נראה לי אני יולדת פה מתחת לשלט, עוד נצטרך לקרוא לילדה בר". רז מחליף אותה בנהיגה וטס לאיכילוב. בקושי למעלית הם מצליחים להגיע. איה נאנקת מכאבים, רז מלטף אותה ואומר לה דברי עידוד - מהסוג שרק גברים אומרים לנשים. היא יולדת את הבת שלהם.
היא בחיים לא תשכח את יומולדת 30 שלה.

צפצוף הודעה בנייד, איה נכנסת ורואה תמונה שרז שלח לה - 10 אריזות מתנה עומדות אז לצד אז על השולחן הקטן בחדר בדירת השותפים שלו. חיוך ענקי עולה על פניה. חיוך של התרגשות כפולה, גם מהמחווה הרומנטית וגם מעצם העובדה שהיא עומדת לקבל 10 מתנות שונות ואיזה כיף לה. עם הטיפים שהרוויחה בבית קפה בימים שלא למדה, בקושי הצליחה לשלם שכ"ד בעיר, או לקנות קפה ואיזה עוגיה במכללה, בטוח שלא נשאר לה מספיק כדי לקנות לעצמה דברים יפים.

"אבל היומולדת שלי רק עוד 10 ימים!" היא כותבת לרז, "נכון, שתוכלי לפתוח מתנה אחת בכל יום... יאללה, בואי כבר". והיא פתחה מתנה ביום: בגדים שקנה בבוגרשוב, סניקרס שקנה בחנות ליד הסנטר, ספר, בושם, קרם, תחתונים סקסיות מתחרה בגוני אדום וורוד מהסוג שרק גברים קונים לנשים. חצי מהמשכורת שלו כטבח הלכה על המתנות שקנה לה. היא בחיים לא תשכח את היומולדת הראשונה שלה איתו. יומולדת 25.

"זה בשבילי??" שי מסתכלת על שולחן היומולדת שאיה הכינה לה בהפתעה בלילה, שולחן קטן עם מפה ורדרדה, עוגה בצורת לב עם נר ועליו הספרה 5, בובה חדשה עטופה באריזה מבריקה, שרשרת דגלונים תלויה על הקיר. "כן מתוקה, יומולדת שמח!" "אפשר לפתוח את המתנה?" שי שואלת נרגשת. "בטח, זה שלך". רז מגיע מהמטבח ומביא לאיה כוס קפה נותן לה נשיקה על הלחי, "מזל טוב גם לך מאמי".

ערב, כששי סופסוף ישנה, איה יושבת באפיסת כוחות על הספה. רז פונה אליה "איוש היה לי איזה משהו בראש, אבל לא הסתדר השבוע עם העבודה והעומס, מבטיח שנחגוג לך בהמשך". "בטח, הכל טוב" "אני אכין לך קפה, נשים סדרה?" "יאללה".

היא מבחינה באריזת מתנה קטנה על השולחן בסלון, "תגיד, מה זה?" "אה, זה שי הכינה לך, תפתחי" היא פותחת ורואה צמיד חרוזי פלסטיק בגוני אדום וורוד, מהסוג שילדות מכינות. היא עונדת אותו על היד שלה. רז מביא לה ספל קפה ופרוסה שנשארה מעוגת היומולדת של שי, "יאללה בואי כבר" הוא מושך אותה לשבת צמוד אליו בזמן שה-N האדומה עולה על המסך. הוא מחבק אותה ואומר לה "את הכי סקסית ככה עם הצמיד הזה". הם צוחקים. יומולדת 35 שלה, חיים.

יום הולדת ברומא

.....
רותם צוקר

אפריל 2018, איטליה, שעת לילה מאוחרת במלון במרכז רומא. מחר זהו יום ההולדת שלי. נסענו לחגוג רק שנינו. רגע לפני שאני נרדמת אני מדמיינת את היום המושלם שמצפה לי מחר. הוא בטח יהיה רומנטי ויעיר אותי בבוקר עם נשיקת מזל טוב, אולי יניח פרח יפה על המיטה, אולי יפתיע באיזו מתנה. לאחר ארוחת הבוקר מצפה לנו נסיעה של כשעתיים וחצי ברכבת לנאפולי ומשם נמשיך במעבורת שתיקח אותנו לאי קפרי.

אני מתעוררת בבוקר ביקיצה טבעית ומחכה למחוות הרומנטיות שלא מגיעות: לא נשיקת מזל טוב, לא פרחים, לא מתנה. הוא נמצא לידי במיטה ומבקש שאסתכל בטלפון שלי. לאכזבתי אני מגלה שהוא שלח לי הודעת "מזל טוב, יום הולדת שמח" בוואטסאפ!.

אנחנו נמצאים באחד המקומות הרומנטיים בעולם, היום הוא יום ההולדת שלי, אני רוצה רומנטיקה! לשלוח הודעות בוואטסאפ זה משהו שאנחנו עושים בארץ בחיי היום-יום שלנו. כמעט כל הקשר שלנו מתנהל בוואטסאפ. נסענו לאיטליה כדי לשנות אווירה ואני רוצה להרגיש מיוחדת ביום הזה. לא כך דמיינתי להתחיל את היום שלי. אני חשה אכזבה עמוקה וכעס מתחיל לצוץ. הפעולה הקטנה הזאת שלו הצליחה לקלקל את כל מה שפנטזתי עליו ואני מרגישה שיום ההולדת שלי נהרס ושום פעולה כבר לא תשנה את זה.

הנסיעה ברכבת לנאפולי עוברת בשתיקה רועמת. אנחנו עולים על המעבורת ששטה לקפרי, כל אחד יושב בפינה אחרת. אני מסתכלת על הים הכחול היפה הזה, על הזוג המאוהב ממולי שמתחבק ונראה מאושר ואני מרגישה הכי עצובה בעולם. מרגישה שהוא אכזב אותי ושהגיע לי להתחיל את הבוקר אחרת. בדיוק כמו שחלמתי!

לא מסוגלת אפילו להסביר לו למה זה כל כך מפריע לי וכל מה שמתחשק לי באותו רגע זה לקשור אותו לעוגן ולזרוק אותו למים.

אנחנו יורדים מהמעבורת בצהריים ומתיישבים על חומת אבן בנמל. העיירה מחכה לנו שרק ניסע אליה. אבל אף אחד מאיתנו לא זז. לא מצליחים לשים את האגו והכעס בצד ולעשות את הצעד הראשון בדרך לפיוס, שיאפשר לנו לנצל את שארית היום.

לאחר זמן מה, אחד מאיתנו מחליט לדבר. אנחנו מחליטים על שביתת נשק ובחרים להיצמד לתוכנית המקורית. כדאי שנזדרז כי בינתיים הספקנו "לבקר" רק בחומה שבנמל...

אנחנו עולים להר ברכבל כיסאות כאשר מתחתינו פרוש הנוף המדהים של האי. חוף מהמם עם ים מאופק לאופק בגוני כחול וטורקיז, יאכטות עוגנות במפרצים ובתי העיירה היפים מתגלים אט אט בין ההרים הירוקים ככל שעולים בגובה. בפסגת ההר ניצבת לה וילה יפהפייה עם גנים מדהימים, מדשאות ירוקות וערב רב של פרחים צבעוניים מכל הסוגים והמינים. אפשר להתהלך בין הגינות השונות, לתפוס איזה ספסל, לשבת ולהנות מנוף המפרץ המדהים ולהרגיש לרגע כאילו אתה בעל המקום וכל היופי הזה שייך רק לך.

אנחנו מצטלמים למזכרת, מתיישבים במסעדה לארוחת צהריים מאוחרת של פירות ים, שותים יין, קונים קצת מתנות הביתה. מדברים וצוחקים ונראה כאילו כל הבוקר הנורא הזה לא קרה. המקום מקסים כפי שדמיינתי אותו, הייתי שמחה להישאר עוד, אך כבר נעשה מאוחר. אנחנו עושים את דרכנו חזרה למלון ברומא. הסתיים לו יום ההולדת שלי, נגמרה גם החופשה. למחרת חוזרים לארץ, לשגרה.

יש מערכות יחסים שגם חופשה זוגית רומנטית לא תצליח להציל. אני והוא כבר מזמן לא ביחד. נפרדנו בהודעת וואטסאפ...

מתנה מהעולם

שי קאופמן

לפני חודש היה לסבא שלי יום הולדת 79. בתור מתנה הוא קיבל מהעולם שבץ. וכל המשפחה החלה לגמגם ביחד, כאילו המוח הזה בו התרחש הדימום משותף לכולנו. רק שבוע לפני הראתי לאבא שלי סרטונים מקורס חובשים. "וואי אתה לא מאמין איזה דבר פסיכי זה שבץ המורגי. ראית פעם איך קודחים בתוך מוח של מישהו?". מה שקורס חובשים לא ידע ללמד אותי זה ששבץ הוא לא מנה אישית, אלא אירוע רב נפגעים.

סבתא שלי כבר התמזגה עם הכסא שבמחלקה. מגיל 15 היא לא עושה כלום מבלי שיאשר לה והיא לא תתחיל עכשיו, אפילו כשהוא בטיטול. היא לא נוגעת בשקל בלי רשותו, ועד שיצליח לדבר בצורה קוהרנטית היא חיה על קופסת פח קטנה, ובה ה-בערך 2000 שקל שהצליחה לחסוך בחייה. אמא שראתה שהיא בקושי אוכלת ביקשה לפחות לעזור ולהביא לה כסף או אוכל מאצלנו. אבל סבתא תמיד ידעה להיות עקשנית, ואיכשהו אילצה את אמא דווקא לקחת ממנה מאתיים שקל. "זה כסף שלי ואני רוצה לתת לנכד שלי".

אמא עזבה בצורה חלקית את אבא ואת הבית כדי לגור עם ההורים שלה והכאב במחלקה השיקומית. מתחילה להפנים שאולי הוא לא יחזור אף פעם למה שהיה קודם. שכולנו לא. בעיות החניכיים החמירו, וכמה כתרים נפלו לה ואיתם שן מלאכותית. היא כבר לא הולכת לחדר כושר או מצליחה לקרוא. בזמן הפנוי המועט שלה היא בוכה, שוכחת שגם שבוע לפני שזה קרה היא בכתה. כי נמאס לה שכל מה שהיא עושה לא מספיק לו, והוא לעד ייראה את הבנים שלו כיותר חשובים ממנה.

אבא יצא לפנסיה לא מזמן בתקווה להצליח לנשום קצת, לאזן את לחץ הדם ואיתו את הסוכרת. במקום זה הוא מוצא את עצמו קול שני לאנחות של אמא, וסוחב על הכתפיים אותה שסוחבת את המשפחה שלה. "אחחח קיבינימט. איך זה תמיד קורה דווקא לי?!!" הוא משתף מדי פעם כשהוא עומד לעלות על גדותיו, ואני לא בטוח אם המטרה שלו היא לשתף אותי או את אלוהים. ומה איתי?

עוד פחות מחצי שנה אני בן 30. כמעט עשור שאני מחייג לסבא וסבתא לפני קידוש ושומע ממנו שאני אתחרט אם לא אתחתן לפני גיל 30 או לפחות אמצא "מישהי עם כוונות". מיד אחרי הוא מבקש לדבר גם עם ההורים, רק כדי לוודא שהמילים שלו מחלחלות לאוזניים של מישהו.

בשנתיים האחרונות הוא אף העלה הילוך וסיפר לי שהוא עושה תחרות בין כל הנכדים על איזשהו פרס ערטילאי למי שיתחתן ראשון. (כמו שאני מכיר אותו הפרס הוא כנראה מחשבון). והתעקש שלפחות אחשוב על האופציה של הנכדה החרדית של אחותו. ("חוץ מבעיית שמיעה קלה היא נורמלית לגמרי, היא אפילו באמת שאפה").

התרגלתי להתלונן על הסחיטה הרגשית של המשפחה שלי. להאשים תמיד את אמא, ואת אמא ואבא שלה שמהם למדה להתערב לי בחיים. על זה שהם מאוכזבים ממני ולא מסתירים את זה שזה ענף ספורט עם ניקוד. אבל השקט שלפני הקידושים האחרונים גורם לי להרגיש שמהו חסר, שהמשפחה שלי עדיין עמוק בתוך הפיזיותרפיה. פעם חשבתי שאם הם יעזבו אותי - ארגיש הקלה. אבל וריד השגרה שהתפוצץ מתחת לרגליים מרגיש כמו גשם של מטאורים וחלקי מחשבות.

מה ייקרה בגיל 30? האם לא יהיה לי עם מי להתחלק באכזבה? גם אני קיבלתי מתנה מהעולם בעסקה הזו. חבל שאי אפשר להחזיר.

טרום יום הולדת

אוסנת ליכטנשטיין

אריאל המתוקה שלי ואני חוגגות בעוד כמה ימים יומולדת. היא תהיה בת ארבע ואני בת שלושים ושש. מערכת היחסים של אמא ובת היא כנראה הדבר המורכב, הסבוך והמפותל ביקום. היא מפוצצת במיליון מראות מכל כיוון, עד שלפעמים כבר קשה לי להבחין אם אני רואה את עצמי, את הילדה שלי או את הילדה שאני הייתי.

אריאל דומה לי כמעט בכל מובן. חיצונית (כן, גם אני הייתי רזה פעם) מתול-תלת (תודה לאלוהי ההחלקות), עם עיניים טובות וגומת חן. מזל גדי, הקטנה במשפחה, שנושאת עיניה בהערצה לאחיה הגדול, זו ששרה בכל הזדמנות, שתמיד תסכים לנשנוש קל ויש לה אהבה מוגזמת לנעליים. היא חכמה, שקטה, מצחיקה, עם אוצר מילים אינסופי, והכי קל בעולם לאהוב אותה.

אריאל עוברת עכשיו את הדרך מפעוטה לילדה ומחפשת את המקום שלה. ושתינו רוקדות ביחד את הריקוד הזה -

פעם היא קטנה.

פעם היא גדולה.

פעם מרגישה בטוח לשחרר ופעם ממש צריכה יד.

אריאל לא נגמלה באופן סופי ועושה קקי בתחתונים. אורי ואני נאבקים, ובואנה, זה לא פשוט החרא הזה. אנחנו מכירים את כל השיטות, קראנו את כל הספרים, פגשנו כל גורו קקי אפשרי, שמענו את כל אנשים המקצוע בעולם החל מגננות ועד מדריכות הורים, פסיכולוגים ואפילו רופא גסטרו נחמד על הדרך.

שיננו אינסוף מנטרות שהכתיבו לנו, עשינו טבלאות, חיזוקים וזה המקום להודות שהייתה תקופה שגם שיחדתי את הילדה עם שוקולד ומני ממטרה.

אבל אם יש משהו שהילדים שלי מלמדים אותי בכל יום, זה שאין באמת תורה. אין באמת חוקים. ואין שום הוראות הפעלה. את מה שהם רוצים וצריכים, לא נצליח למצוא בשום ספר או אצל שום איש מקצוע בעולם.

בתקופה האחרונה, בכל פעם שמתפלק לה בתחתונים היא שואלת אותי ואת אורי האם אנחנו עדיין אוהבים אותה. היא כמעט דורשת ממני ומאבא שלה, לאהוב אותה גם ככה, עם כל הבושה והמבוכה.

גם כשאנחנו מתארחים ופתאום יש ריח, גם כשאנחנו נדרשים לשטוף תחתונים וגם כשאנחנו נאלצים להשפיל מבט אל צוות הגן על איך הגענו עד הלום.

היא מבקשת מאיתנו אהבה ללא תנאי. מבקשת, ומקבלת.

כי כשאנחנו הופכים להיות הורים אנחנו חותמים על החוזה המחייב ביותר עלי האדמות, כזו שאי אפשר להתגרש ממנו, אי אפשר לבטל, להסיר סעיף או לשבור – אנחנו נשבעים לאהוב את הילדים שלנו בדיוק כמו שהם, בכל מצב.

אז בתקופה האחרונה, עם ידיים מרוחות בקקי והמון סבלנות – פשוט הגברנו את ווליום האהבה והביטחון לאריאל.

והנה הפצפונת הזו, כולה בת ארבע שוב שמה לי מראה למה שאני בעצמי אבקש השנה כשאכבה את הנרות -
שגם אותי יקבלו,
שגם אותי יאהבו,
ככה כמו שאני, ללא תנאים.

מולד

הבית של המוזיקה והיצירה